

## ГЛАВА XXIV

**Н**ощта бѣше отдавна настѣпила. Презъ прозореца далече се виждаха свѣтлини отъ кѣщи и улици. Въ полумрака на ателието празниятъ стативъ стоеше като изправенъ човѣкъ, на стената падаше неговата сѣнка. По покрива се чуваха стѣпки. Една врата се хлопаше въ съседния таванъ.

Стария художникъ лежеше по гърди на дивана, заровилъ лицето си въ възглавничкитѣ, и гледаше въ бездна отъ мракъ. Накжде? — питаше той и не виждаше пжтъ.

Убийството на Ася бѣ погубило въ душата му всички надежди. Никаква борба срещу убийци изъ засада нѣмаше смисълъ. Тая сутринъ следъ ужасната случка той бѣше разкарванъ по участъци. Когато се прибра въ кѣщи, отпусна се като трупъ, зарови главата си въ възглавницитѣ на дивана. Отчаяние притискаше душата му. Накжде, питаше се той и виждаше само непрогледенъ мракъ предъ очитѣ си. Тоя мракъ тежеше надъ цѣлата страна. Онова разочарование, което бѣ почувствувалъ отъ болнитѣ думи на Младенова, сега разцѣфваше въ него и го завладяваше. Той знаеше живота отъ петдесетъ